

Arrest

nr. 183 040 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BRAEM loco advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse sjiïet te zijn van Arabische origine, geboren op (...) te Adhamiya, subwijk Maghreb, Bagdad. U behoort tot de heilige familie al Sadoon al Husseinini maar ten tijde van het Saddamregime werd uw clannaam op uw officiële documenten uit veiligheid aangepast naar al M. A. M. (...). U bent op 26 februari 2012 getrouwd met A. Z. D. R. M. (...) en heeft twee dochters, S. (...) en R. (...). Jullie woonden samen met uw vader A. Z. T. M. (...) in Maghreb wijk. Uw moeder, S. B. K. (...) is overleden. U verbleef van 2000 tot 2003 in Jordanië om werk te vinden maar gezien succes uitbleef, keerde u terug naar Irak. U werkte van 2007 tot een maand voor uw vertrek in de snackbar Abo Rassul Snack, vlakbij uw huis.

Naast de snackbar waar u werkte, bevindt zich een café waar leden van de sjjiitische militie Saraya al Salam dagelijks samenkomen en iets drinken. Wanneer het niet druk was in de snackbar, ging u ook zelf vaak even naar het café. Eén van de leiders van de militie, B. A. F. (...), probeerde daar mensen te overtuigen zich bij Saraya al Salam aan te sluiten onder het mom de wijk te helpen beschermen. Begin juni 2015, richtte hij zich ook tot u en vroeg hij of u hen niet wilde ondersteunen. U, een heilig persoon, zou als geestelijke leider advies kunnen verlenen, voor een goede naam kunnen zorgen en het rekruteren van jongemannen vergemakkelijken. U probeerde diplomatisch te weigeren maar hij gaf niet op. Een week later begon ook K. A. H. (...) druk op u uit te oefenen en gebruikte hierbij een hardere toon dan B. (...). Tot aan de ramadan benaderden zij u bijna wekelijks maar u probeerde tijd te winnen en de beslissing uit te stellen. Tijdens ramadan was de snackbar gesloten en kwam u hen slechts twee à drie keer tegen in de wijk zonder noemenswaardige problemen. U maakte van deze rustige periode gebruik om uw vlucht voor te bereiden en paspoorten voor uw kinderen te regelen gezien u vreesde dat Saraya al Salam u zou vermoorden indien u hun voorstel vlakaf zou weigeren. Op een huwelijksfeest, op de derde dag van het Suikerfeest, had u voor de laatste keer contact met de militieleden. B. (...) en K. (...) vroegen u toen enkel om bij hen aan tafel te komen zitten maar u bedankte vriendelijk. Op 09 augustus 2015 ontvluchtte u Bagdad met het vliegtuig naar Erbil om vervolgens met de bus de grens met Turkije over te steken. U reisde verder via Griekenland en de Balkanroute tot in België waar u op 27 augustus 2015 aankwam. U diende uw asielaanvraag in op 28 augustus 2015.

Uw vader liet u telefonisch weten dat de militieleden na uw vertrek drie keer naar u kwamen vragen, de eerste keer was in augustus/september 2015 en de laatste keer in januari 2016. U verloor uw gsm echter in februari 2016 waardoor u verder geen nieuws heeft. U hoorde wel via een gemeenschappelijke kennis (een vriend van een neef langs vaderszijde) in het opvangcentrum in België dat uw vader overleed in mei 2016. U vermoedt dat uw vrouw uit voorzorg verhuisd is naar haar ouders in al Sha'ab wijk, Adan subwijk gezien er niemand aanwezig was op de rouwdienst van uw vader en zij nergens anders terecht zou kunnen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs (d.d. 09/09/2009), uw identiteitskaart (d.d. 27/06/2012), uw stemkaart en het ontvangstbewijs van uw stemkaart, uw woonkaart, een badge van de Heilige Raad van de Heren, medische en juridische documenten betreffende een aanslag in 2006 waar u onrechtstreeks gewond geraakte en een medisch attest van Fedasil. Verder legde u kopieën neer van de eerste pagina van uw paspoort, uw huwelijksakte en een foto van militieleden B. A. F. (...) en K. A. H. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo kunnen de door u aangehaalde problemen niet als voldoende ernstig worden beschouwd, en kon u bijgevolg niet aannemelijk maken werkelijk een gegronde vrees voor vervolging te kennen. Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst kon u niet aannemelijk maken dat u werkelijk zwaar onder druk werd gezet door de sjjiitische militie Saraya al Salam. U zou in juni 2015 voor het eerst benaderd zijn in het café naast uw werk door één van de leiders binnen de wijk van Saraya al Salam, B. a. F. (...). U verklaarde dat hij mensen poogde te overtuigen op een zachte, diplomatische manier en door te slijmen, zo ook bij u (CGVS, p. 13). Een week later begon ook zijn rechterhand, K. A. H. (...), u te overtuigen, zij het wel op een hardere manier (CGVS, p. 16). Hij was echter niet echt agressief maar gebruikte hardere woorden en was niet echt beleefd, zo stelde u (CGVS, p. 14). Gepeild naar welke harde woorden hij dan precies gebruikte, lichtte u toe dat hij niet echt harde of lelijke woorden gebruikte maar dat zijn accent onbeleefd was (CGVS, p. 17). Zo zou hij u naar een uitleg gevraagd hebben waarom u niet wilde meewerken, zou hij gezegd hebben dat u geen lafaard mocht zijn en stelde hij zich de vraag: 'als jij het niet doet, wie dan wel' (CGVS, p. 17). Behalve deze benaderingen die plaatsvonden tussen begin juni 2015 en de start van de Ramadan (15 juni 2015), heeft u verder geen noemenswaardige problemen gekend.

Bovendien vonden deze benaderingen bijna enkel en alleen plaats in het café waar u uit eigen beweging naartoe ging op rustige momenten in de snackbar. De militieleden die daar vertoeven kende u namelijk al van jongsaf aan gezien jullie samen opgroeiden in de wijk (CGVS, p. 8). Echter, wetende dat militieleden daar dagelijks samenkomen, met het besef dat zij u willen rekruteren en in de veronderstelling dat zij u zouden vermoorden in geval van een weigering, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u vrijwillig en op regelmatige basis naar dat specifieke café zou gaan en blijven gaan indien de druk werkelijk danig hoog zou zijn. U gaf bovendien aan dat B. (...) of K. (...) u, behalve éénmaal op een rouwdag, nooit benaderd hebben buiten het café, ook niet op uw werk vlakbij het café, noch bij u thuis. Nochtans waren zij perfect op de hoogte van waar u werkte en kan verwacht worden dat zij u weten

wonen, gezien jullie burens waren (CGVS, p. 8). Verder verklaarde u dat B. (...) en K. (...) u, na de initiële benaderingen begin juni 2015, met rust lieten tijdens de maand van de Ramadan (15 juni 2015 tot 16 juli 2015) vermits u in die periode niet ging werken, noch het café bezocht. U kon bijgevolg in alle rust uw vlucht voorbereiden en paspoorten voor uw kinderen regelen. Echter, indien Saraya al Salam u werkelijk zou willen dwingen zich bij hen aan te sluiten, is het erg vreemd dat zij u niet continu benaderden en voortdurende druk uitoefenden, en dit ook tijdens de Ramadan. U verklaarde zelf dat de milities criminelen zijn (CGVS, p. 17). Waarom zij uw rust dan zouden respecteren tijdens Ramadan en hun eigen wensen zouden opzij zetten, kan niet worden ingezien. Daarenboven bent u hen in de Ramadanmaand wel degelijk twee à drie keer tegengekomen, maar dan hebben zij u op geen enkele manier lastig gevallen of aangesproken op uw eventuele aansluiting (CGVS, p. 14). U zag de militieleden nog een laatste keer op een trouwfeest op de laatste dag van het Suikerfeest waar zij u vroegen bij hen te komen zitten. Weerom werd u niets gevraagd over uw eventuele aansluiting bij en samenwerking met hen. Nadat u vriendelijk bedankte, lieten zij u verder begaan (CGVS, p. 18). U verduidelikte nog dat u de laatste keer over een effectieve aansluiting bij Saraya werd aangesproken vóór de Ramadan (CGVS, p. 19).

Dat u mogelijks benaderd zou zijn door Saraya al Salam, wordt door het CGVS niet betwist, desalniettemin kan uit bovenstaande op geen enkele manier worden afgeleid dat u werkelijk zwaar onder druk werd gezet in de twee weken vóór en/of tijdens de Ramadan. Naast de lichte vorm van druk vanwege de militieleden, blijkt daarenboven dat u zelf geen pogingen heeft ondernomen om de militieleden te ontwijken en zo mogelijke problemen uit de weg te gaan. Dat u op geen enkele manier voorzichtigheid aan de dag legde, uw normale sociale leven verderzette en feesten bleef bijwonen terwijl u door de militieleden in de wijk zou lastig gevallen worden, strookt geenszins met het idee dat u vreest voor uw leven. Bovendien kon u al deze activiteiten, zoals het regelen van paspoorten en het bijwonen van feesten, gewoon verderzetten zonder enige vorm van druk te ondervinden vanwege Saraya. Nochtans wisten zij perfect waar u werkte en woonde en was de kans dat u hen tegenkwam bijzonder groot gezien uw wijk slechts uit 10 à 15 straten bestaat (CGVS, p. 7). Indien zij u werkelijk zouden willen dwingen tot aansluiting en vermits u deze militieleden zelf omschrijft als zijnde criminelen, kan verwacht worden dat zij hardhandiger te werk zouden gaan en u wel degelijk zwaarder en meer regelmatig onder druk zouden zetten. In uw hoofde bleven de feiten echter beperkt tot een zeer lichte vorm van druk. Deze zachte druk die zij tot nog toe uitoefenden, staat dan ook in schril contrast met de idee dat zij u zouden vermoorden bij weigering van lidmaatschap.

U kon verder niet overtuigen dat u in de toekomst een risico zou lopen vermoord te worden door deze militieleden als gevolg van het weigeren van hun voorstel. U verklaarde het uitblijven van zware problemen door het feit dat u het voorstel van de militie niet vlakaf had geweigerd maar daarentegen diplomatisch antwoordde en zo de tijd kon rekken en een definitieve beslissing kon uitstellen. Echter, de vrees dat u effectief vermoord zou worden na een weigering is weinig aannemelijk. Ten eerste verklaarde u zelf dat de militieleden u wilden rekruteren omdat zij geen goede naam hebben in de wijk en weinig respect krijgen van de inwoners (CGVS, p. 6). Ze zoeken iemand met een goede reputatie, zoals u, die voor hen als uithangbord kan dienen. Dat zij u, een in de wijk zeer populair persoon van heilige afkomst (CGVS, p. 16), zouden vermoorden, zou daarentegen eerder nefast zijn voor hun imago en is dan ook weinig waarschijnlijk. U repliceerde hierop dat zij u zouden laten vermoorden buiten de wijk, door iemand die u niet kent (CGVS, p. 18). Dit betreft vooreerst een loutere bewering van uw kant. Bovendien moet worden benadrukt dat u wel degelijk een belangrijke sociale rol speelt in het dagelijkse leven van de wijk, bij bemiddelingen en op wijkfeesten en het zodoende niet eenvoudig zou zijn voor de militie u te laten vermoorden zonder hierbij zelf gezichtsverlies te lijden.

Ten tweede heeft u geen weet van anderen die in dezelfde context vermoord of bedreigd werden door Saraya al Salam. Hiernaar geïnformeerd, vertelde u dat Saraya al Salam uw beste vriend en buurman S. M. A. N. (...) zou vermoord hebben. De militie zou begin 2014 de sjiitische S. (...) meerdere keren proberen overtuigen hebben om zich aan te sluiten maar hij zou rechtuit gezegd hebben niet te willen samenwerken met de milities. Saraya zou hem daarom hebben laten vermoorden buiten de wijk, zo bleek na bekentenis van de gearresteerde dader (CGVS, p. 15). Gepeild of de milities begin 2014 al mensen rekruteerden, vertelde u dat zij in 2014 mensen vooral ondersteunden om populairder te worden, dit ter voorbereiding van latere rekrutering. Wanneer de vraag opnieuw gesteld werd, zei u dat de rekrutering begon na het 'Speicher- incident' in juli of augustus 2014. U geconfronteerd met het feit dat uw vriend daarvoor werd vermoord, stelde u dat zij toen wel al actief waren maar onder een andere naam: het Mahdi leger (CGVS, p. 15). Verder stelde u zelf meermaals dat gedwongen rekrutering voor de strijd bijna nooit gebeurt gezien de jongeren zodanig overtuigd zijn dat zij zelfs eisen naar het front te mogen gaan (CGVS, p. 15 en 18). U kunt niet duidelijk schetsen wanneer de milities precies startten met hun rekrutering en kunt het verband met de dood van S. (...) dan ook moeilijk hardmaken. Daarenboven blijft het onduidelijk waarom S. (...), tegen de algemene trend van vrijwillige rekrutering in, dan toch gedwongen en vermoord zou zijn. Naast uw eigen verklaringen blijkt namelijk uit informatie

waarover het CGVS beschikt dat gedwongen rekrutering door de sjiiitische milities om ten strijde te trekken tegen Daesh niet gebeurd (zie informatie in administratief dossier). Wat de reden van de dood van uw vriend ook moge zijn, uit dit incident kan niet worden afgeleid dat u eveneens gevaar zou lopen vermoord te worden. Niet alleen verschillen de periode en de context waarin uw problemen zich situeerden van deze waarin S. (...) werd gedood, maar u bent daarenboven, in tegenstelling tot (...), een heilig persoon. Zo wordt u door de milities aanschouwd als een belangrijk en religieus hoogstaand persoon, iemand waar zij respect voor hebben (CGVS, p. 16). U gevraagd of u nog mensen kende die vermoord werden vanwege het weigeren van lidmaatschap, vernoemde u nog vier personen. Echter, zij bleken na verdere bevraging in 2013-14 vermoord te zijn door het Mahdi leger omdat zij de milities probeerden bloot te stellen en zwart te maken (CGVS, p. 18). Opnieuw kunnen deze moorden niet aantonen dat er in uw hoofde een vrees zou bestaan alsnog vermoord te worden. De idee dat Saraya al Salam u zou vermoorden bij een weigering tot aansluiten, is dan ook volledig gebaseerd op uw eigen vermoedens en kent geen enkele basis in feitelijke elementen.

Ook het voorval waarmee u de agressiviteit van K. (...) wilde aantonen, kan niet als voldoende bewijs worden beschouwd voor het feit dat u wel degelijk in gevaar zou zijn. Zo verklaarde u dat K. (...) een zelfmoordterrorist in een moskee overmeesterde, vastbond en buiten de wil van de politieofficier om meenam en liet ophangen aan de verkeerslichten (CGVS, p. 17). Hoewel dit misschien wel iets zegt over het karakter van K. (...), kan deze zaak geenszins als voorbeeld beschouwd worden voor wat er met u zou kunnen gebeuren. Zo bent u allesbehalve een extremistische zelfmoordterrorist die tientallen mensen in een moskee wil doden. Wat K. (...) met deze persoon heeft gedaan, houdt bijgevolg geen enkel verband met uw asielrelaas.

U heeft daarenboven op geen enkele manier aanstalten gemaakt om hulp te zoeken of een oplossing te vinden. U wilde uw familie of andere mensen niet lastig vallen uit vrees voor een escalatie van uw problemen (CGVS, p. 6). Toch is het zeer bevreemdend dat u een dermate grote stap onderneemt, namelijk het ontvluchten van uw land, zonder eerst op zijn minst ergens te informeren of hulp te zoeken. Bovendien wist u te vertellen dat heilige families meestal beschermd zijn en niet in de problemen komen (CGVS, p. 6). Waarom uw problemen dan plots wel zouden escaleren bij het vragen naar hulp blijft onduidelijk. U bent daarnaast zelfs lid van een Heilige Raad en heeft bijgevolg toegang tot een sociaal netwerk, wat het in uw geval des te onlogisch maakt dat u in geval van serieuze problemen geen gebruik zou maken van deze religieuze autoriteit ter bemiddeling. Gezien het als heilig persoon één van uw taken is te bemiddelen in conflictsituaties (CGVS, p. 16), kan er daarenboven verwacht worden dat u in staat bent contacten te leggen en oplossingen te vinden. U heeft echter op geen enkele manier de hand gereikt naar een van deze of andere potentiële uitwegen. Gezien de geringe druk, en totale afwezigheid van enige druk tijdens de Ramadan, had u nochtans de bewegingsvrijheid om op zijn minst een poging te doen tot een oplossing te komen.

Dat uw vader tot slot benaderd zou zijn door de twee mannen van Saraya al Salam na uw vertrek uit Irak, kan evenmin uw vrees voor vervolging duidelijk aantonen. Vooreerst stelde u aanvankelijk dat uw vader dagelijks naar u bevroegd werd (CGVS, p. 7), terwijl u het later hield op slechts drie contacten, waarvan de eerste eind augustus/begin september 2015 en de laatste midden januari 2016 (CGVS, p. 19). De militieleden zouden gevraagd hebben waar u was en stelden dat zij u dringend nodig hadden (CGVS, p. 19). Uit deze drie bezoeken kan slechts worden afgeleid dat de militieleden naar u informeerden. Dat zij u zoeken om u alsnog te verplichten u bij hen aan te sluiten dan wel naar u op zoek zijn om u te vermoorden, kan hieruit niet worden afgeleid. Uit bovenstaande argumentering kan aldus besloten worden dat u onvoldoende aannemelijk kon maken dat uw vertrek uit Irak een gevolg is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Zo geven uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, stemkaart, ontvangstbewijs van de stemkaart, woonstkaart, de eerste pagina van uw paspoort en huwelijksakte enkel zicht op uw identiteit, herkomst en familiebanden, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. Uw badge van de Heilige Raad van de Heren toont uw profiel en afkomst als heilig persoon aan maar doet geen uitspraak over de problemen die u in Irak zou gehad hebben. De medische en juridische documenten over de aanslag waar u in 2006 onrechtstreeks slachtoffer van werd en het medisch attest van Fedasil ter bevestiging van uw verwondingen kennen geen enkel verband met de feiten die tot uw vlucht uit Irak hebben gebracht en kunnen derhalve uw asielrelaas niet staven. Tot slot legde u een foto neer waarop u twee personen aanduidt als zijnde B. A. F. (...) en K. A. H. (...). Echter, hoewel de personen op deze foto banden lijken te hebben met een gewapende groepering, kunnen de door u aangewezen personen eender wie zijn. Op basis van deze foto kan allesbehalve besloten worden dat deze personen effectief B. (...) en K. (...) zijn noch kan deze foto bewijzen dat u problemen zou gekend hebben met deze personen en / of alsnog het risico loopt door hen te worden gedood. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zij van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers

vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel

waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich

tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk kon maken dat zij werkelijk zwaar onder druk werd gezet door de sjiiitische militie *Saraya al Salam*, bemerkt verzoekende partij dat B. en K. haar inderdaad niet direct bedreigd hebben, doch was hun toon hard en insinueerden ze dat verzoekende partij een verrader is. Verzoekende partij benadrukt dat zij een heilig persoon is en dan ook op een andere manier behandeld werd, met name met een zeker respect. Gelet op haar sociale status konden B. en K. haar niet uitdrukkelijk bedreigen. Niettemin loopt zij in geval van terugkeer wel degelijk een groot risico om gedood te worden. Dit blijkt uit het gegeven dat de militieleden minstens driemaal bij haar thuis zijn langsgekomen om navraag naar haar te doen. Bij deze huisbezoeken was ook een gekende moordenaar van de militie aanwezig, wat duidelijk een bedreiging vormt. Verder wijst verzoekende partij nog op de algemene situatie in Bagdad, stellende dat de milities veel macht hebben en vaak niets of niemand vrezen.

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij werkelijk zwaar onder druk werd gezet door de sjiiitische militie *Saraya al Salam* daar deze militie haar slechts een paar keer benaderd heeft op een eerder milde wijze en zij behalve deze benaderingen die plaatsvonden tussen begin juni 2015 en de start van de Ramadan (15 juni 2015) geen noemenswaardige problemen heeft gekend. De uitleg van verzoekende partij dat zij anders benaderd zou zijn geweest omdat zij een heilig persoon is, neemt niet weg dat uit haar verklaringen niet blijkt dat de militie haar zwaar onder druk zette. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat de militie minstens driemaal bij haar thuis is langsgekomen om navraag naar haar te doen, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing dat hieruit evenmin haar vrees voor vervolging duidelijk blijkt. Er wordt opgemerkt dat verzoekende partij aanvankelijk stelde dat haar vader dagelijks naar haar bevroegd werd, terwijl zij het later hield op slechts drie contacten, waarvan de eerste eind augustus/begin september 2015 en de laatste midden januari 2016. De militieleden zouden gevraagd hebben waar zij was en stelden dat zij haar dringend nodig hadden. Door verwerende partij werd terecht gemotiveerd dat uit deze drie bezoeken slechts kan worden afgeleid dat de militieleden naar haar informeerden, doch, dat zij haar zoeken om haar alsnog te verplichten zich bij hen aan te sluiten dan wel naar haar op zoek zijn om haar te vermoorden, kan hieruit niet worden afgeleid. In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze motivering, doch beperkt zich tot de loutere herhaling van haar verklaring dat de militieleden drie keer bij haar vader zijn langs geweest om naar haar te vragen. Dergelijk verweer volstaat geenszins om

desbetreffende motivering te ontkrachten. Tot slot is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad, meer bepaald naar het feit dat de milities er veel macht hebben en niets of niemand vrezen, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Waar verwerende partij opmerkt dat de benaderingen door de militieleden bijna enkel en alleen plaatsvonden in het café waar zij uit eigen beweging naartoe ging op rustige momenten in de snackbar, bemerkt verzoekende partij dat zij niet meer naar het café ging na de eerste bedreigingen, doch grenzen de terrassen van het café en de snackbar aan elkaar waardoor zij werd aangesproken toen zij aan het werk was op het terras van de snackbar.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij na de eerste benadering door de militie niet meer naar het café ging, doch wel nog aangesproken werd toen zij aan het werk was op het terras van de snackbar, vlakbij het café, totaal tegenstrijdig is met hetgeen zij verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij ook na de eerste benadering door de militie nog vrijwillig naar dat specifieke café ging. Verder gaf zij bovendien aan dat B. of K. haar, behalve éénmaal op een rouwdag, nooit benaderd hebben buiten het café, ook niet op haar werk vlakbij het café, noch bij haar thuis (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/06/2016, p. 14, 16-17). Dat verzoekende partij in haar verzoekschrift plots het tegendeel beweert, namelijk dat zij na de eerste benadering niet meer naar het café is gegaan en dat zij wel degelijk ook aangesproken werd op haar werk, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande.

2.2.7.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij zelf geen pogingen heeft ondernomen om de militieleden te ontwijken en zo mogelijke problemen uit de weg te gaan, verwijst verzoekende partij naar haar verklaring tijdens haar gehoor waar zij duidelijk aangaf waarom zij de militieleden niet kon ontwijken: *“moest ik dat gedaan hebben ,zouden ze voelen dat ik wilde vluchten maar ik wilde mijn standpunt niet duidelijk aantonen. Moesten het andere mensen zijn, zou ik zeggen: ik doe niet mee maar die milities waren criminelen dus het had geen zin om te weigeren.”*.

2.2.7.2. De Raad acht het evenwel bevreemdend dat verzoekende partij, indien zij werkelijk zwaar onder druk werd gezet door de militieleden, en zelfs voor haar leven vreesde, geen pogingen heeft ondernomen om de militieleden te ontwijken en zo mogelijke problemen uit de weg te gaan. Zij legde daarentegen geen enkele voorzichtigheid aan de dag, zette haar normale sociale leven verder en bleef feesten bijwonen. Dergelijk gedrag strookt geenszins met het idee dat zij zou vrezen voor haar leven. Dat ze de militieleden niet ontweken zou hebben omdat ‘ze dat dan zouden voelen’, verklaart, gelet op het feit dat verzoekende partij vreesde voor haar leven, niet afdoende dat verzoekende partij, zonder het nemen van enige voorzorgsmaatregelen, haar normale sociale leven verderzette. Bovendien is het tevens opmerkelijk dat verzoekende partij blijkbaar al deze activiteiten, zoals het regelen van paspoorten en het bijwonen van feesten, gewoon kon verderzetten zonder enige vorm van druk te ondervinden vanwege Saraya, terwijl zij nochtans wisten waar zij werkte en woonde en de kans bijzonder groot was dat verzoekende partij hen tegenkwam gezien haar wijk slechts uit 10 à 15 straten bestaat. Indien de militie verzoekende partij werkelijk zou willen dwingen tot aansluiting en vermits verzoekende partij deze militieleden zelf omschrijft als zijnde criminelen, kan verwacht worden dat zij hardhandiger te werk zouden gaan en verzoekende partij wel degelijk zwaarder en meer regelmatig onder druk zouden zetten. De feiten bleven echter beperkt tot een zeer lichte vorm van druk, hetgeen in schril contrast staat met het idee dat de militie haar zou vermoorden bij weigering van lidmaatschap.

2.2.8.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij verder niet kon overtuigen dat zij in de toekomst het risico zou lopen vermoord te worden door deze militieleden als gevolg van het weigeren van hun voorstel, onderstreept verzoekende partij vooreerst dat de militieleden minstens driemaal bij haar thuis zijn langsgekomen om navraag naar haar te doen. Verzoekende partij is ervan overtuigd dat de militieleden haar zullen doden. Waar verwerende partij opmerkt dat het vermoorden van een in de wijk zeer populair persoon van heilige afkomst nefast is voor het imago van de militie, terwijl zij verzoekende partij net wilden rekruteren omdat zij geen goede naam hebben in de wijk en weinig respect krijgen van de inwoners en dan ook iemand zochten die voor hen als uithangbord kon dienen, stelt verzoekende partij dat de militie iemand anders van de moord zou kunnen beschuldigen, bijvoorbeeld de soennieten. Bovendien zou de moord anderzijds ook als duidelijke waarschuwing kunnen gelden voor mensen die de milities zouden afwijzen. Voorts wijst verzoekende partij er nog op dat zij personen kent die door het Mahdi-leger gedood werden en dat het Mahdi-leger de

voorganger van *Saraya al Salam* is. Hoe dan ook is het algemeen gekend dat de sjitische milities mensen doden. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat zij nooit gezegd heeft dat de milities mensen gedwongen zouden rekruteren.

2.2.8.2. Daar waar verzoekende partij in bovenstaand verweer opnieuw verwijst naar de drie bezoeken van de militieleden bij haar thuis, herhaalt de Raad dat uit deze bezoeken haar vrees voor vervolging niet duidelijk blijkt gelet op haar incoherente verklaringen dienaangaande en het gegeven dat uit deze bezoeken niet kan worden afgeleid dat de militieleden haar zoeken om haar alsnog te verplichten zich bij hen aan te sluiten dan wel naar haar op zoek zijn om haar te vermoorden (zie punt 2.2.5.2.).

Voorts is de Raad van oordeel dat het geen steek houdt dat de militieleden, die verzoekende partij wilden rekruteren precies omdat zij geen goede naam hebben in de wijk en weinig respect krijgen van de inwoners en daarom zochten naar iemand die voor hen als uithangbord kan dienen, verzoekende partij, een in de wijk zeer populair persoon van heilige afkomst, zouden vermoorden, daar dit nefast zou zijn voor hun imago dat zij net wilden verbeteren. Gelet op de belangrijke sociale rol in het dagelijkse leven van de wijk, bij bemiddelingen en op wijkfeesten, zou het niet eenvoudig zijn voor de militie haar te laten vermoorden zonder hierbij zelf gezichtsverlies te lijden. Dat ze iemand anders van de moord zouden beschuldigen, zoals de soennieten, betreft een loutere bewering van haar kant.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij personen kent die door het Mahdi-leger gedood werden en dat het Mahdi-leger de voorganger van *Saraya al Salam* is, meent de Raad dat deze opmerking geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen weet heeft van anderen die in dezelfde context vermoord of bedreigd werden door *Saraya al Salam*. De voorbeelden die verzoekende partij gaf verschillen immers zowel qua periode als qua context met haar eigen problemen. Verzoekende partij merkt verder op dat zij nooit gezegd heeft dat de milities mensen gedwongen zouden rekruteren, doch wijst de Raad erop dat zij inzake haar vriend S. heeft gesteld dat deze vermoord werd nadat deze geweigerd had zich aan te sluiten bij de milities. Deze verklaringen inzake de moord op haar vriend S. gaan dan ook in tegen de algemene trend van vrijwillige rekrutering – die blijkt uit zowel de eigen verklaringen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/06/2016, p. 15 en 18) als uit informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 4) – en verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom S. dan toch gedwongen en vermoord zou zijn. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat ook wat betreft het door verzoekende partij aangehaalde voorbeeld inzake haar vriend S. de periode en context verschillen van deze waarin haar eigen problemen zich situeerden. Bovendien is verzoekende partij, in tegenstelling tot S., een heilig persoon en wordt zij door de militie aanschouwd als een belangrijk en religieus hoogstaand persoon, iemand waar zij respect voor hebben. Haar situatie kan dan ook geenszins vergeleken worden met de situatie van S.. De door verzoekende partij aangehaalde voorbeelden van moorden tonen dan ook niet aan dat er in haar hoofde een gegronde vrees zou bestaan alsnog vermoord te worden. Evenmin volstaat de opmerking van verzoekende partij dat het algemeen gekend is dat de sjitische milities mensen doden om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.9.1. Inzake de bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij op geen enkele manier aanstalten gemaakt heeft om hulp te zoeken of een oplossing te vinden, betoogt verzoekende partij dat zij wist dat er geen oplossing was en dat een klacht bij de politie geen enkele impact zou hebben op haar problemen. Ook heeft zij tijdens haar gehoor duidelijk aangegeven dat K. de politie niet vreest. Verzoekende partij onderstreept dat de milities tot alles in staat zijn, waardoor de enige oplossing voor haar was Irak te ontvluchten.

2.2.9.2. De Raad acht het niettemin zeer bevreemdend dat verzoekende partij een dermate grote stap onderneemt, namelijk het ontvluchten van haar land, zonder eerst op zijn minst ergens te informeren of hulp te zoeken. Waar zij stelt dat een klacht bij de politie geen enkele impact zou hebben op haar problemen, wijst de Raad evenwel op haar verklaring tijdens haar gehoor dat heilige families meestal beschermd zijn en niet in de problemen komen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/06/2016, p. 6). Het is dan ook onduidelijk waarom verzoekende partij zelfs niet getracht heeft hulp te zoeken voor haar problemen. Dit geldt des te meer nu zij lid is van een Heilige Raad en bijgevolg toegang tot een sociaal netwerk heeft, wat het in haar geval des te onlogisch maakt dat zij in geval van serieuze problemen geen gebruik zou maken van deze religieuze autoriteit ter bemiddeling. Daarenboven kan er van verzoekende partij verwacht worden dat zij in staat is contacten te leggen en

oplossing te vinden voor haar problemen gezien het als heilig persoon één van haar taken is te bemiddelen in conflictsituaties. Dat verzoekende partij op geen enkele manier de hand gereikt heeft naar een van deze of andere potentiële uitwegen voor haar problemen, terwijl zij, gezien de geringe druk, en totale afwezigheid van enige druk tijdens de Ramadan, nochtans de bewegingsvrijheid had om op zijn minst een poging te doen tot een oplossing te komen, is geenszins aannemelijk.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* werd toegelicht, oordeelt de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van ernstige problemen met leden van de militie *Saraya al Salam*. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, meer in het bijzonder ernstige problemen te hebben met leden van de militie *Saraya al Salam*, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de “*COI Focus*” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in*

Bagdad" van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de *"COI Focus"* betreffende *"Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder

functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende voormeld COI-rapport van 23 juni 2016 voert verzoekende partij de schending aan van artikel 26 PR CGVS daar tal van bronvermeldingen anoniem zijn omwille van de veiligheid en, of contactgegevens niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Dit betoog kan door de Raad echter niet worden gevolgd.

De Raad wijst er immers op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met

het voorgaande, dient te worden besloten dat het door verzoekende partij bekritiseerde COI-rapport – dat een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en dat niet wordt gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig. Het komt aan verzoekende partij toe andersluidende informatie aan te reiken waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en de conclusie die zij hieraan verbindt niet correct zouden zijn. Het louter aanhalen van een aantal al dan niet grote aanslagen en de eraan verbonden slachtoffers is zoals verder blijkt desbetreffend onvoldoende.

Verder kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in het bekritiseerd COI-rapport informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partij zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in het bekritiseerde COI-rapport werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

Wat betreft verder de bemerking van verzoekende partij dat bij de informatie in het COI-rapport van 23 juni 2016 afkomstig van het internet in de bronvermelding louter het woord “url” staat, zonder dat er een concrete website staat vermeld, waardoor verzoekende partij deze informatie dan ook niet kan controleren, stelt de Raad vast dat dit argument feitelijke grondslag mist daar de aan het COI-rapport toegevoegde bibliografie een lijst bevat van de websites waar de geraadpleegde informatie kan worden teruggevonden (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1).

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 1-3 en 8-20) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende recente (zwarte) aanslagen in Bagdad in de periode januari-juli 2016 waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partij bemerkt dat het openbare leven in Bagdad evenmin stil lag in periodes waarin asielzoekers uit Bagdad wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kregen, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de arresten nrs. 165 615 en 165 616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. Wat betreft het arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 waar verzoekende partij naar verwijst, stelt de Raad vast dat in desbetreffend arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval. De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Wat betreft de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal van 2 juni 2015, 3 september 2015, 26 oktober 2015 en 28 april 2016 die verzoekende partij nog als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4-7), wijst de Raad erop dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de commissaris-generaal ook de gronden voor haar motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. De commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partij al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing. De verwijzing naar het beleid van het Commissariaat-generaal in het verleden is dan ook niet dienstig.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de negatieve reisadviezen voor wat betreft Irak van respectievelijk de Canadese, de Britse, de Amerikaanse en de Belgische overheid, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraakse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Irak.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juni 2016 de kans

kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een aanvullende nota met verschillende stukken neer die zij eerder reeds per fax d.d. 18 januari 2017 aan de Raad overmaakte. Het betreft de overlijdensakte van haar broer M., de overlijdensakte van haar broer A., foto's van "*een andere broer*" die getroffen werd en foto's van bedreigingen op haar huis en van haar vader voor ditzelfde huis. In de aanvullende nota verduidelijkt verzoekende partij dat haar broers A. en M. in juni 2016 gedood werden omwille van haar problemen en dat ook "*een andere broer*" aangevallen werd en zware verwondingen opliep. Verder werd een boodschap op haar huis geschreven, met name "*deze is de verrader die geliquideerd moet worden*". Daarnaast wijst verzoekende partij in haar aanvullende nota op verschillende incidenten die hebben plaatsgevonden in Bagdad in de periode augustus 2016-januari 2017. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar het arrest nr. 175 342 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 september 2016.

Wat betreft de verschillende stukken die verzoekende partij bijbrengt in verband met haar asielrelaas, wijst de Raad er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De aangebrachte overlijdensaktes van haar broers A. en M. betreffen bovendien slechts fotokopieën waaraan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Dit geldt des te meer nu zowel op de overlijdensakte van haar broer A. als op de overlijdensakte van haar broer M. als geboortedatum "*07/04/1974*" vermeld staat, terwijl verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar broer A. in het jaar 1973 geboren is en haar broer M. in het jaar 1967 (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vraag 17). Van dergelijk officieel document mag verwacht worden dat de geboortedatum van de betrokkene er correct op vermeld zou staan. Aan de overlijdensaktes kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Wat betreft de foto's van "*een andere broer*" die zou zijn aangevallen, bemerkt de Raad dat nergens uit blijkt dat de persoon op de foto's inderdaad een broer van verzoekende partij betreft. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf slechts twee broers te hebben, met name voormelde broers A. en M. (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vraag 17). Hoe dan ook kan aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit deze foto's niet worden opgemaakt wanneer ze werden genomen en in welke omstandigheden de op de foto's afgebeelde persoon zijn verwondingen heeft opgelopen.

De foto's die verzoekende partij neerlegt van de boodschap op haar huis en van haar vader voor datzelfde huis, betreffen eveneens slechts kopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De Raad herhaalt tevens dat aan dergelijke privé-foto's hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit deze foto's evenmin opgemaakt worden wanneer ze werden gemaakt.

Daar waar verzoekende partij in haar aanvullende nota in verband met de algemene veiligheidssituatie in Bagdad opmerkt dat verschillende incidenten hebben plaatsgevonden in Bagdad in de periode augustus 2016 tot januari 2017, is de Raad van oordeel dat de door verzoekende partij aangehaalde cijfers –

verzoekende partij lijst verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad op en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij vielen – niet van die aard zijn dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Wat ten slotte nog de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 175 342 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 september 2016 betreft, stelt de Raad vast dat in desbetreffend arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval. De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT